

I qui pagarà la fiança de Jaume Matas?

Muriel Casals

Liberals i conservadors

De segur que serà interessant d'observar les decisions de política econòmica del nou govern britànic. S'hi troben junts –en una coalició que només els més vells poden recordar– els conservadors i el liberals, que pel que fa a l'economia és com dir: els partidaris de retallar fins a l'extrem la despesa pública i els qui la van inventar.

Pot ser exagerat de dir que els liberals van inventar la despesa pública, però, com us recordava fa unes quantes setmanes, fou el liberal David Lloyd George qui va aplicar un primer programa econòmic de forta presència del sector públic ara fa cent anys.

El líder liberal-demòcrata, que ara ocupa el ministeri de més responsabilitat després del primer ministre David Cameron, ha fet una campanya en què exposava uns plantejaments econòmics propers al model de l'Europa continental i allunyats del thatcherisme.

La difícil situació econòmica farà segurament que Nick Clegg usi intencionalment el pragmatisme que, posat al costat del mateix tarannà del seu col·lega conservador, els farà aplicar mesures econòmiques orientades a reduir el dèficit públic i, alhora, mirar d'incentivar l'activitat. Totes dues coses alhora són molt difícils d'aconseguir i potser un camí eficaç serà a base d'un *popurri* de polítiques que ens faran difícil de definir el caràcter econòmic del govern.

Si tenim en compte que entre els ministres hi ha dos economistes savis –el liberal Vince Cable, responsable d'Empreses i Innovació, i el conservador però amb conviccions europeistes Kenneth Clarke, responsable de Justícia– podem assegurar que el debat a les reunions del gabinet serà animat.

Fabián Estapé

—Zapatero i Rajoy han anunciat un pacte per a reformar la llei de caixes, que, bàsicament, permetrà l'entrada de capital privat amb drets polítics a les caixes per tal que les entitats puguin captar diners. Com valoreu aquesta modificació?

—Inicialment, em preocupa, i per tranquil·litzar-me m'agradaria saber què n'opina el senyor Isidre Fainé, ara responsable de la CECA. Em preocupa perquè ja hi ha prou desgavell en l'economia espanyola per a introduir més factors difícils de gestionar i de fer quadrar en el sistema financer actual. Al marge d'això, em preocupa que, des de Londres, Aznar proposi també l'entrada a sac de capital privat a les caixes. Les medicines de l'Aznar són com les que va aplicar amb l'Iraq, de manera que compte!

—PSOE i PP argumenten que les caixes, si tenen presència privada, quedaran alliberades del control polític amb la nova reforma. La veritat és que costa d'imaginar que es desfacin ara d'aquest control en les caixes espanyoles.

—No us cregueu pas que vulguin despolititzar les caixes! Em poden explicar el moviment de caixa de la CAM per pagar els diners que havia de dipositar Jaume Matas? Com s'ho faran, si ja no hi manen els polítics, per ordenar aquests crèdits? Que s'ho pensin bé, aquests senyors de Madrid.

—S'obre la porta a la bancarització de les caixes?

—Sí, aquest és el risc, que es converteixin en bancs petits. Tot plegat servirà perquè el senyor Botín estengui el seu domini per l'economia espanyola.

—Creieu que a Fainé li agradaria que en un futur "la Caixa" fos un banc?

—Mireu, ara mateix no crec que hi hagi un càrrec millor que ser el màxim mandatari de "la Caixa". En un banc el controlarien massa, el senyor Fainé!

—No queda clar quin percentatge de participació privada podrà tenir una caixa. Zapatero va parlar d'un màxim del 49%, però si la resta de participació queda dividida entre diversos organismes públics, seria majoritari el banc.

—Aquest senyor fa un poti-poti sense sentit. Un 49% és un excés, totalment perjudicial per a una caixa. És tan proper al 51% que és una frontera massa perillosa.

—El president Montilla ha apuntat que el govern estaria disposat a acceptar un màxim d'un 20% de capital privat. És raonable, aquest percentatge?

—Sí, però així i tot només s'hauria d'aplicar en cas d'emergència per a una caixa.

—A Catalunya han culminat les dues fusions que hi havia engegades. I Narcís Serra, president de Caixa Catalunya, ha anunciat que plega. Creieu que és baixa voluntària, o l'han forçat a anar-se'n per evitar la imatge de politització de la nova entitat?

—Es deu tractar d'una prevenció per a evitar aquesta imatge. Però sóc amic seu i us dic que hi ha llocs on dóna la seva provada intel·ligència, dels quals no se n'anirà.

—A Manresa, el director general, Feliu Formosa, també ha sorprès desvinculant-se de la nova entitat, tot i que s'apuntava com un dels tres directors generals de la nova entitat. Com analitzeu aquesta sortida?

—En deu estar tip. Segurament la fusió ha anat contra els seus desigs en algun aspecte important, i abans d'embarcar-s'hi del tot la seva consciència l'ha fet fugir.

—Què passarà amb Caixa Girona, que de moment diu que vol anar en solitari? Finalment el Banc d'Espanya l'obligarà a fusionar-se?

—No crec que ho faci. El BE, en tot cas la tutelarà.

—Per què creieu que Caixa Girona es va despenjar de la fusió d'Unnim?

—Perquè de Blanes en amunt hi ha un país diferent, que no és Catalunya.